

— Nem ártana, ha valaki a szerb verseket is magyarra fordítaná.

— Ehhez tudni kell szerbül.

— Nem kell — mondta nevetve Tibor —, én elszavalok neked egy verset, és lefordítom magyarra, te pedig, poéta vagy, költsd át.

Erdősnek tetszett az ötlet, s Gottesmann, a sárguló lombok árnyékában elkezdett lelkesen szavalni:

*Lisje žuto veće po drveću,
Lisje žuto, dole veće pada,
Zelenoga više ja nikada
Videt neću...*

Erdőst meghatották a verssorok, tetszett a ritmusuk, kérte Tibort, hogy újra és újra szavalja el őket, Branko Radičević, a fiatalon elhunyt költő jól ismert verssorait. Egyszer csak megszólalt belőle a költő, s Petőfi és Ady nyelvén fölcsendült a dal:

*A zöld lombok már sárgulnak a fán,
és a sárga lombok már hullanak,
nem láthatok zöld lombokat soha,
soha már...*

IFJ. ÉBER SÁNDOR: FÜZES